

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **D. J.**, narozena dne „X“,
bytem „X“,
proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2016, č. j. „X“, o invalidním důchodu,
takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 20. 10. 2016, č. j. „X“, kterým byly zamítnuty její námitky proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 4. 8. 2016, č. „X“ (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým jí s odkazem na ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), byla zamítnuta žádost na přiznání invalidního důchodu s odůvodněním, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov ze dne 13. 7. 2016 činí míra poklesu její pracovní schopnosti pouze 15 %.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě stručně uvedla, že žádá o soudní přezkum napadeného rozhodnutí. Dle názoru žalobkyně žalovaná zamítla námitky žalobkyně, aniž by blíže zkoumala její Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zdravotní stav. Poukázala na skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dříve, než žalobkyně absolvovala vyšetření na magnetické resonanci, které dle jejího názoru mohlo mít na přiznání nároku na invalidní důchod vliv.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě poukázala na rozhodnou právní úpravu a shrnula průběh předcházejícího správního řízení, kdy napadené rozhodnutí bylo vydáno na podkladě lékařského posudku ze dne 18. 10. 2016, z něhož žalovaná dospěla k závěru, že žalobkyně není invalidní, neboť její pracovní schopnost poklesla pouze o 20 %. S ohledem na námitky žalobkyně žalovaná navrhla provedení důkazu posudkem příslušné Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí.

Jednání před soudem

4. Při jednání konaném před soudem dne 11. 2. 2019 žalobkyně přednesla žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení založeném v soudním spise a zdůraznila, že prvostupňové rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno dříve, než byla žalobkyně vyšetřena na magnetické resonanci, proto navrhla zrušení napadeného rozhodnutí.
5. Pověřená pracovnice žalované pak při jednání odkázala na písemné vyjádření žalované založené ve spisu a navrhla zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

Posouzení věci soudem

6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
7. Primárně se soud zabýval včasností podání žaloby. Žalobkyně původně svoji žalobu včasně podala u Okresního soudu v Chomutově. Okresní soud v Chomutově řízení o žalobě usnesením ze dne 18. 10. 2017, č. j. 12 Nc 9004/2016-12, zastavil s tím, že pokud žalobkyně podá žalobu ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení k příslušnému Krajskému soudu v Ústí nad Labem, bude jí lhůta zachována. Usnesení Okresního soudu v Chomutově nabylo právní moci dne 27. 2. 2018. Žaloba ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem byla podána dne 14. 3. 2018. Žaloba tedy byla podána včas.
8. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném jednání, při kterém se provádělo dokazování zdravotním posudkem Posudkové komise Ministerstva vnitra v Ústí nad Labem ze dne 17. 9. 2018, jenž nechal vypracovat soud pro účely předmětného řízení, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti na přiznání invalidního důchodu bylo vydáno na základě posudku lékařky MUDr. E. F., Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pověřené vypracováním posudku pro Okresní správu sociálního zabezpečení Chomutov, která při lékařské prohlídce dne 13. 7. 2016 posoudila zdravotní stav žalobkyně a dospěla k závěru, že nesplňuje požadavky pro přiznání invalidního důchodu prvního stupně. Dle závěru dotyčné lékařky se u žalobkyně jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu ust. § 26 zákona o důchodovém pojištění, kdy rozhodující příčinou je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII., oddílu E, položce 1, písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje pokles pracovní schopnosti o 15 %. Na základě tohoto posudku bylo vydáno dne 4. 8. 2016 rozhodnutí č. 606 009 0861, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně na přiznání invalidního důchodu, neboť pro přiznání invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně je nutný pokles pracovní schopnosti nejméně o 35 %, přičemž míra poklesu pracovní schopnosti žalobkyně dosahuje pouze 15 %.

10. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné námitky, kde nesouhlasila se zjištěnými závěry s tím, že dne 16. 9. 2016 bude vyšetřena na magnetické rezonanci, a na základě tohoto vyšetření bude stanoven další postup léčby. Navrhovala nové posouzení jejího zdravotního stavu a schválení žádosti na přiznání invalidního důchodu pro první stupeň invalidity.
11. Žalovaná si v rámci řízení o námitkách nechala vyhotovit nový posudek o invaliditě ze dne 18. 10. 2016. Tento posudek byl vyhotoven lékařkou MUDr. D. H. Tato posudková lékařka opětovně posoudila zdravotní stav žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a dospěla k závěru, že u žalobkyně rozhodující příčinou jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddílu E, položce 1, písm. b) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 10 - 20 %. Vzhledem k poruše dynamiky páteře zvolila posudková lékařka horní hranici procentního rozmezí, tedy 20 %. Dále lékařka posudková lékařka posuzující zdravotní stav žalobkyně v rámci námitkového řízení uvedla, že závěr prvoinstančního lékaře vycházel ze správného použití posudkových kritérií, zdravotní stav žalobce byl posouzen v souladu se zákonem o důchodovém pojištění, přičemž nebyly shledány medicínské důvody ke změně posudkového výroku. Při vyhotovení posudku bylo přihlédnuto i k výsledkům vyšetření magnetickou rezonancí ze dne 16. 9. 2016. Na základě tohoto nového posudku bylo vydáno napadené rozhodnutí, kterým byly námitky žalobkyně zamítnuty.
12. Podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
13. Dle ustanovení § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35% a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

14. V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyt, popřípadě znovu nabyt schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.
15. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.
16. V projednávané věci byla žalobkyni zamítnuta žádost na přiznání invalidního důchodu, neboť dle posudku posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov ze dne 13. 7. 2016 pokles pracovní schopnosti u žalobkyně dosahuje pouze 15 %, kdežto pro přiznání invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně je nutný mít pokles pracovní schopnosti nejméně o 35 % a více. Napadeným rozhodnutím pak byly zamítnuty námitky žalobkyně, když posudková lékařka v rámci přezkoumání zdravotního stavu žalobkyně v řízení o námitkách dospěla k závěru, že pokles její pracovní schopnosti dosahuje 20 % a nikoli zákonem požadovanou minimální hranici 35 %.
17. V projednávané věci tedy bylo žalobou napadeným rozhodnutím potvrzeno prvostupňové rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto o tom, že žalobkyni nenáleží nárok na přiznání invalidního důchodu, neboť pro přiznání invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně je nutný pokles pracovní schopnosti nejméně o 35 %.
18. Jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je tedy existence invalidity pojištěnce ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z ustanovení § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobkyně splňovala ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podmínky invalidity, tj. zda u ní nastal pokles pracovní schopnosti nejméně o 35 %, když brojí proti rozhodnutí žalované o zamítnutí její žádosti o přiznání invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně. V této souvislosti soud poznamenává, že v daném případě nebylo mezi účastníky řízení žádného sporu o tom, že by žalobkyně nezískala potřebnou dobu pojištění, což je druhý předpoklad pro vznik nároku na invalidní důchod, jak vyplývá z ustanovení § 38 zákona o důchodovém pojištění, a proto soud již bez dalšího vycházel ze skutečnosti, že žalobkyně získala potřebnou dobu pojištění.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky MUDr. D. H., která učinila závěr o poklesu pracovní schopnosti žalobkyně. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity určitého stupně především závisí, vyžádal si proto v rámci předmětného soudního řízení v intencích ustanovení § 52 odst. 1 v návaznosti na ustanovení § 77 s. ř. s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „komise“), která je v těchto věcech dle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobkyně a posoudila také pokles její pracovní schopnosti.
20. Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 17. 9. 2018. Žalobkyně byla jednání komise přítomna a přímo při jednání komise byla vyšetřena odbornou lékařkou z oboru fyziatrie a rehabilitačního lékařství. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy měla komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů (nález obvodního lékaře MUDr. S. ze dne 25. 7. 2016, neurologický nález MUDr. H. ze dne 20. 11. 2015, zpráva z hospitalizace na rehabilitačním odd. MUDr. Č. ze dne 8. 6. 2016, ambulantní chirurgické kontroly MUDr. M. ze dne 8. 7. 2016, **MR vyšetření MUDr. V. ze dne 16. 9. 2016**, chirurgický nález MUDr. S. ze dne 16. 11. 2016, nález praktického lékaře pro dospělé MUDr. S. ze dne 23. 11. 2016 a chirurgický nález MUDr. H. ze dne 10. 7. 2017) zdravotní dokumentace obvodního lékaře MUDr. S., spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov, včetně spisu námitkového řízení České správy sociálního zabezpečení, pak komise dospěla k závěru, že k datu napadeného rozhodnutí nebyla žalobkyně invalidní podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť u ní nebyl shledán pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %, nýbrž pouze o 20 %.
21. Komise konstatovala, že u žalobkyně se jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 20 %. Žalobkyně tak není považována za invalidní pro první stupeň invalidity. Komise prostudovala veškerou doloženou odbornou lékařskou dokumentaci a zhodnotila zdravotní stav žalobkyně jako dlouhodobě nepříznivý, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je vertebrogenní algický syndrom krční, hrudní a bederní páteře se stavem po kompresivní zlomenině obratle L1 poúrazové ze dne 26. 7. 2015. Dle komise v klinickém obraze žalobkyně dominuje porucha dynamiky páteře bez známek kořenového dráždění, bez významného neurologického nálezu, bez známek poškození nervu, bez postižení svěračů.
22. Žalobkyně tak s ohledem na její zdravotní stav spadá do skupiny zdravotního postižení uvedeného v kapitole XIII - postižení svalové a kosterní soustavy, oddílu E - dorzopatie a spondylopatie, položce 1 - bolestivý syndrom páteře včetně stavů po operaci nebo po úrazech páteře, při degenerativních změnách páteře a výhřezích meziobratlových plotének, písm. b) - s lehkým funkčním deficitem, přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro kterou je stanovena míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 10-20 %. Míra poklesu pracovní schopnosti byla komisí posouzena a stanovena v horní hranici rozmezí na 20 %. Komise k hodnocení nepoužila písmena c) a d), protože se nejedná o funkčně významný

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neurologický nález, není poškození nervu nebo známky neurogenního močového měchýře a nejde o středně těžký nebo těžký funkční nález. K datu vydání napadeného rozhodnutí tak žalobkyně nebyla dle komise invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění.

23. Po zhodnocení výše předestřených důkazů, které byly provedeny při soudním jednání, soud konstatuje, že posudek ze dne 17. 9. 2018, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů a také osobního vyšetření žalobkyně při jednání komise. Lékaři Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí Ústí nad Labem přitom shodně jako posudková lékařka v rámci námitkového řízení dospěli k závěru, že žalobkyně není invalidní, neboť u ní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti dosahuje 20 %.
24. Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem komise, když za daného stavu věci soud neshledal potřebu, aby byl doplňován výše citovaný posudek ze dne 17. 9. 2018 Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobkyně, neboť tento posudek vyhodnotil jako úplný a objektivní. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznikli ani žalovaná ani samotná žalobkyně, poté co byli s tímto posudkem seznámeni. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět další dokazování, přitom koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003-50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48 či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz). Závěrem soud podotýká, že již žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno s přihlédnutím k výsledku vyšetření na magnetické rezonanci, na které žalobkyně v žalobě poukazovala.
25. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto žalobu ve výroku rozsudku I. podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku II. nepřiznal žádnému z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované náhrada nákladů řízení nepřisluší, neboť jí žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.
27. Pro úplnost soud směrem k žalobkyni poznamenává, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měla v době rozhodování žalované, tj. ke dni 20. 10. 2016, a případné zhoršení stávajících zdravotních obtíží, ke kterým by mělo dojít po tomto datu popř. vznik nových zdravotních obtíží, nemůže být v tomto řízení v zásadě nikterak zohledněno. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., které je pro soudy závazné, totiž výslovně stanovuje, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobkyně tak má možnost poukazovat na své stále se zhoršující zdravotní obtíže, které by nastaly po 20. 10. 2016 a které by měla mít řádně zdokumentované lékařskými zprávami, v případném novém správním řízení. Důvodem pro přiznání nároku na určitý stupeň invalidity ovšem nemůže být jen subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho špatném

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zdravotním stavu. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 11. února 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.